

การศึกษาเปรียบเทียบตัวสะกด และวรรณยุกต์ในภาษาไทจ้วงและปู้อี้

THE COMPARATIVE STUDY OF FINAL CONSONANT AND TONES

IN TAI ZHUANG AND BOUYEI LANGUAGES

วเรเดช มีแสงรุทธกุล

WARADET MESNAGRUTDHARAKUL

คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏนครราชสีมา

FACULTY OF HUMANITIES AND SOCIAL SCIENCE NAKHON RATCHASIMA RAJABHAT UNIVERSITY

จังหวัดนครราชสีมา

NAKHON RATCHASIMA PROVINCE

Received: December 11, 2024

Revised: February 25, 2025

Accepted: February 28, 2025

บทคัดย่อ

ภาษาที่ใช้อักษรโรมันที่สำคัญในประเทศจีนคือ ภาษาปู้อี้ และภาษาจ้วงสมัยใหม่ ความใกล้ชิดของภาษา และวัฒนธรรมจ้วงและปู้อี้ ที่อยู่ในกลุ่มภาษาไทที่ใช้อักษรโรมันเหมือนกันจึงสามารถศึกษาเปรียบเทียบหน่วยเสียงสระ พยัญชนะ และวรรณยุกต์ แสดงให้เห็นว่า สระไม่มีตัวสะกดสามารถเทียบกับแม่ ก กา และมีตัวพินอินของภาษาจีนเทียบได้ ส่วนสระมีเสียงท้ายตามด้วยตัวสะกดภาษาจ้วงและปู้อี้ มี 1) แม่เกย 2) แม่เกอว 3) แม่กน 4) แม่กง 5) แม่กม 6) แม่กบ 7) แม่กต 8) แม่กก เทียบได้กับมาตราตัวสะกดทั้ง 8 รวมทั้ง แม่ ก กา โดยภาษาจ้วงใช้ t (ท) ส่วนปู้อี้ใช้ d (ด) เป็นตัวสะกดแม่กต

เสียงวรรณยุกต์ภาษาจ้วงและปู้อี้ใกล้เคียงกัน แต่มีบางเสียงไม่เหมือนกันคือ เสียงที่ 2 ส่วนเสียงที่ 4 แม้ว่าจะมีระดับเสียงต่างกัน แต่ถือได้ว่าเป็นเสียงย่อยของเสียงเอก ซึ่งทั้งสองเสียงเป็นเสียงที่มีอยู่ในภาษาไทยเช่นกัน และภาษาปู้อี้มีเสียงวรรณยุกต์ 8 เสียง โดยเสียงที่ 7 ซ้ำกับเสียงที่ 3 และเสียงที่ 8 ซึ่งกับเสียงที่ 6 เหมือนว่า 7 (3) และ 8 (6) ของภาษาปู้อี้ คือ 8 (3) และ 9 (6) ที่อาจจะได้อิทธิพลจากภาษาจีนกวางตุ้งมากกว่าภาษาจีนกลาง

คำสำคัญ: จ้วง ปู้อี้ อักษรโรมัน พินอิน ลายสือดิบ

ABSTRACT

The objective of this meta-analysis is to explore the impact of artificial intelligence (AI) and digital tools on English as a Foreign Language (EFL) writing instruction in higher education, focusing on their effectiveness in enhancing grammar, coherence, and vocabulary. By reviewing peer-reviewed articles published between 2010 and 2024, the study aggregates quantitative and qualitative findings using meta-analytic techniques to assess the overall impact of these technologies on writing outcomes. Findings show that AI tools, such as intelligent tutoring systems and automated writing evaluation software, offer personalized feedback that significantly improves writing performance and student engagement. Digital tools, including online writing platforms and

collaborative software, promote interactive and student-centered learning, particularly in the Thai educational context, where traditional methods often fall short. Despite their potential, challenges such as limited technology access and varying digital literacy levels present barriers to effective implementation. The study highlights the transformative potential of AI and digital tools in providing personalized and effective learning experiences in EFL writing instruction. Policymakers should prioritize these technologies by funding technological infrastructure and professional development for educators. Future research should expand access to these tools, develop culturally relevant instructional materials, and explore their long-term impact on writing skills to inform policy decisions and improve instructional practices in EFL education.

Keywords: Artificial intelligence, digital tools, EFL writing instruction, higher education, Thai context

บทนำ

นอกจากอักษรอริยกะที่เป็นอักษรที่ใช้เขียนภาษาบาลีในประเทศไทยนั้นได้ถูกประดิษฐ์ขึ้นโดย พระบาทสมเด็จพระจอมเกล้าเจ้าอยู่หัวในขณะผนวชประมาณ พ.ศ. 2390 (พรทิพย์ เฉิดฉินนภา. 2546: 8) มีหลักฐาน คล้ายอักษรโรมัน ก่อนหน้านั้นช่วงสมัยอยุธยาถึงรัตนโกสินทร์ตอนต้น ก็มีชาวต่างชาติพยายามจะใช้อักษรโรมันแทน ตัวอักษรไทยเพื่อบอกเล่าเรื่องราวในประเทศไทย เพื่อกุศโลบายทางการเมืองและสงครามการค้าเช่น บาทหลวงตา ชาร์ด (กี ตาซาร์) ลาลูแบร์ ถึง ปาเลอกัว (ฌ็อง-บาติสต์ ปาลกัว หรือ พระสังฆราชปัลเลอกัวซ์) และหมอบรัดเลย์ (ดร. แดน บีช บรัดเลย์) เป็นต้น (ปิยะวรรณ กลีบศรี. 2538: 1-4) แต่อย่างไรก็ตามในหมู่คนไทยปัจจุบันก็ยังนิยม เขียนภาษาไทยด้วยตัวอักษรไทย ต่างจากกลุ่มภาษาไทของชนกลุ่มน้อยในประเทศอื่นที่ไม่มีอักษรเป็นของตนเอง หรือหลงลืมอักษรของตนเองเพราะหันไปให้ความสำคัญกับภาษาและวัฒนธรรมกระแสอื่นที่เป็นกระแสหลักตามการ ส่งเสริมของทางภาครัฐ ตามอิทธิพลของทั้งทางสังคม การค้า และการเมืองในประเทศที่ตนอาศัย ก็ต้องใช้อักษรโรมัน หรืออักษรอังกฤษแทนเสียงในภาษาของตนเอง

ภาษาไทยที่ใช้อักษรโรมัน เช่นภาษานุง ภาษาต๋ย ในเวียดนาม แต่ภาษาที่ใช้อักษรไทโรมันที่สำคัญในประเทศ จีนคือ ภาษาบู๊ และภาษาจ้วงสมัยใหม่ โดยภาษาจ้วงสมัยเก่านั้นใช้ตัวอักษรที่ดัดแปลงมาจากอักษรจีนเรียกว่า อักษรสือติบ อย่างไรก็ตามแม้ว่าภาษาไทจ้วงและบู๊จะใช้อักษรโรมันไม่ได้ใช้อักษรสือติบแล้ว แต่ลักษณะที่สำคัญบาง ประการคือ การใช้วรรณยุกต์ และตัวสะกดแบบภาษาไทยภาคกลางยังมีความสัมพันธ์กันอย่างอยู่บ้าง

ดังนั้นการศึกษาเปรียบเทียบตัวสะกด และวรรณยุกต์ในภาษาไทยจ้วงและบู๊จะทำให้เข้าใจโครงสร้างของ ภาษากลุ่มไทที่ใช้อักษรอื่น ๆ ในต่างประเทศโดยเฉพาะกลุ่มที่ใช้อักษรโรมัน เช่นไทจ้วง และบู๊ นี้กับภาษาไทย ทำให้ เข้าใจอัตลักษณ์และลักษณะสำคัญที่แท้จริงของภาษาตระกูลไทแบบดั้งเดิมที่มีอยู่ร่วมกันโดยเฉพาะเรื่องของวรรณยุกต์ และตัวสะกด และเป็นประโยชน์ต่อการศึกษาเปรียบเทียบลักษณะของคำศัพท์ภาษาไทยแท้ที่มีใช้ร่วมกันในภาษา ตระกูลไท-กะไดต่าง ๆ ในอนาคต

เนื้อหา

1. กลุ่มอักษรจีนโบราณ

จ้วงโบราณ หรืออักษรสือติบ (Sawndip 𑜋𑜰𑜫 7th century) คืออักษรที่ใช้เขียนภาษาจ้วงในสมัย โบราณ เพราะมีหลักฐานสืบทอดไปได้ถึงราชวงศ์ถัง (Tang Dynasty 618-907 AD) ของจีน (Omniplot. n. d.) ตัวอย่างอักษรสือติบ เช่น 𑜉𑜢𑜤𑜰𑜫 และ 𑜉𑜢𑜤𑜰𑜫 ใช้ “𑜉𑜢” (ยั้ง-เกาะ) “𑜉𑜢” (ไต่-กระต่าย), “𑜉𑜢” (มา-ม้า), “𑜉𑜢” (ฉือ-วัว), “𑜉𑜢”

”(แอ่น-นกงางแอ่น), “荳” (ถั่ว-ถั่ว), “菓” (มาก-ผลไม้), แต่จีนกลางจะใช้ “羊” (หยาง-แกะ), “兔” (ตู้-กระต่าย), “馬” (หม่า-ม้า), “牛” (หนิว-วัว), “燕” (เยียน-นกงางแอ่น), “豆” (ไต่ว-ถั่ว), “果” (กั่ว-ผลไม้) ทำให้เชื่อว่าลาย สี อติบดัดแปลงมาจากอักษรจีน (Wang Dan and Zhang Xiancheng. 2016: 6) โดยอักษรจีนก็พัฒนามาจากอักษร กระดองเต่า (เจียกู่เหวิน (甲骨文) ปลายราชวงศ์ซาง, ราชวงศ์ซางประมาณ 1,600 – 1,046 ก่อนคริสต์ศักราช: หลี่ หมิงเสียน. 2020) โบราณของจีน (อัญญารัตน์ มะลาศรี และเวย์ จิ่งรุ. 2561)

2. จ้วงสมัยใหม่ และปู้อี้

แต่ในบางประเทศที่รักษาอักษรของตนเองไว้ได้อย่างเข้มแข็งแต่ก็พัฒนาระบบอักษรโรมันที่เรียกว่า ตัวอักษรพินอินของตนเองขึ้นมาใช้เพื่อความสะดวกในการเรียนรู้ภาษาจีนของชาติพันธุ์กลุ่มต่าง ๆ ที่ต้องถูกหล่อ หลอมให้เป็นจีน ภายใต้แนวคิดชาตินิยมของคอมมิวนิสต์แบบจีน และเพื่อการเรียนรู้ภาษาและวัฒนธรรมจีนของ ชาวต่างชาติที่เข้ามาค้าขายและเผยแพร่ศาสนาในจีน โดยประมาณ ค.ศ. 1605 (พ.ศ. 2148) มิซซันนารี คณะเยซุอิต ในประเทศจีนเริ่มใช้อักษรโรมันแทนภาษาจีนเมื่อประมาณ ระบบWade-Giles ประมาณ ค.ศ. 1858 (พ.ศ. 2401) คิดโดย Thomas Wade และพัฒนาโดย Herbert Giles ระบบเรียนจีนของกองทัพอเมริกาของมหาวิทยาลัยเยล ประมาณ ค.ศ. 1948 (พ.ศ. 2491) จนในที่สุดในช่วงหลังเปลี่ยนการปกครอง โจว โหย่วกวง (周有光) และคณะได้ พัฒนา อักษรโรมันที่ใช้สำหรับภาษาจีนขึ้นเพื่อให้คนจีนในประเทศใช้เป็นครั้งแรกในปี ค.ศ. 1958 (พ.ศ. 2501) (วิภา จิรภาไพศาล. 2563)

โดยในช่วงเวลาหลังจากนั้นไม่นานก็มีการพัฒนาอักษรโรมันใช้สำหรับภาษาถิ่นชาติพันธุ์ต่างในจีน ในช่วงปลายศตวรรษที่ 19 โดยเฉพาะอักษรจ้วงสมัยใหม่ หรือที่เรียกว่า วาซุง (Vahcuengh 𑜋𑜰𑜫 𑜇𑜡) ที่น่าจะมิมาก่อน ค.ศ. 1982 (พ.ศ. 2525) เพื่อใช้แทนอักษรสือดิบที่เป็นอักษรจีนภาษาจ้วงแบบโบราณ เช่นเดียวกับภาษาปู้อี้ใหม่ที่มีความใกล้เคียงกับภาษาจ้วงมายาวนานก่อนที่จะคิดค้นอักษรโรมันเพื่อเขียนภาษาปู้อี้ของตนเองขึ้นมา ในช่วงประมาณ ค.ศ. 1981 -1985 (Omniplot. n. d.) เนื่องจากความใกล้ชิดของภาษาและวัฒนธรรมจ้วงและปู้อี้ ที่อยู่ในกลุ่มภาษา ไทที่ใช้อักษรโรมันเหมือนกันจึงสามารถศึกษาเปรียบเทียบหน่วยเสียง สระ พยัญชนะ และวรรณยุกต์ ได้ดังต่อไปนี้

3. สระ

การเปรียบเทียบสระจ้วง ปู้อี้ และพินอิน ได้แก่

3.1 สระท้ายเสียงไม่มีตัวสะกด

อักษรจ้วง: a (อา) e (เอ/แอ) i (อี) o (โอ/ออ) u (อุ) w (อือ) (we-เออ/เอือ)

อักษรปู้อี้: a/aa (อา) ea (เอือ/เอือ) ee (เอ/แอ) i (อี) oo (โอ) o (ออ) u (อุ) ue/ua e (อือ)

อักษรพินอิน: a (อะ/อา) e (เอ/แอ) e/er (เออ/เออร์) yi/i (อี) o (โอ/ออ) u/ wu (อุ) w (อือ)

3.2 เสียงสระท้ายเสียงมีตัวสะกด

อักษรจ้วง: - ย, aw (ไอ) ai (อาย) ae (ไอ) ei (ie-เอีย?) oi (ออย) ui (อุย) wi (เอย/เอือย/อีย) - ว, au (อาว) aeu (เอา) eu (เอว/เอว) iu (อีว) (ieu-เอียว?) ou (โอว) - ม, am (อาม) aem (อำ) em (เอม) iem (เอียม) im (อิม) om (โอม) oem (อม) uem (อุม) um (อุม) (wem-เอือม) (wm-อิม/อิม) - น, an (อาน) aen (อัน) en (เอน) ien (เอียน) in (อิน) on (ออน) oen (อน) uen (อุน) un (อุน) wen (เอือน) wn (อีน/อีน) - ง, ang (อาง) aeng (อ้าง) eng (แอ้ง) ieng (เอียง) ing (อิง) ong (ออง) oeng (อง) ueng (อุ้ง/วง) ung (อุ้ง) (weng-เอือ้ง) wng (อ้าง) - บ, ap (อาบ) aep (อับ) ep (แอบ) iep (เอียบ) ip (อิบ) op (ออบ) oep (อบ) uep (อุบ/วบ) up (อุบ) (wep-เอือบ) (wp-อิบ/อิบ) - ท, at (อาด) aet (อัด) et (แอต) iet (เอียด) it (อิต) ot (ออด) oet (อด) uet (อุต/วด) ut (อุต) wet (เอือต) wt (อืด/อืด) - ก, ak (อาก) aek (อัก) ek (แอก) iek (เอียก) ik (อิก) ok (ออก) oek (อก) uek (อุก/วก) uk (อุก) (wek-เอือก) wk (อิก)

อักษรปู้: -ย, aai (อาย) ai (ไอ) ae/ie (เอีย) ei (เอีย, เอ-อิ) oi (ออย) ei (เอย/เอีย/เอีย/เอีย) -ว, au (อว/เอา) eeu (แอว, เอว) iu (อีว) - ม, aam (อาม) am (อ้าม) oom (โอม) om (ออม) eem (เอม) iam (เอี่ยม) im (อิม) uam (เอิม) um (อุม) eam (เอือม) - น, aan (อาน) an (อ้าน) oon (โอน) on (ออน) een (เออน) ian (เอียน) in (อิน) uan (อวน) un (อุน) ean (เอือน) en (อิน~เอิน) - ง, aang (อาง) ang (อ้าง) oong (โอง) ong (ออง) eeng (เอง) iang (เอียง) ing (อิง) uang (อว) ung (อุง) eang (เอือ) eng (อิง~เอิง) - บ, aab (อาบ) ab (อ้าบ) oob (โอบ) ob (ออบ) eeb (เอบ) iab (เอียบ) ib (อีบ) uab (อาบ) ub (อูป) eab (เอือบ) - ต, aad (อาด) ad (อ้าด) ood (โอด) od (ออด) eed (เอต) iad (เอียด) id (อีด) uad (อาด) ud (อูด)/ ead (เอือด) ed (อืด~เอ็ด) - ก, ag (อ้าก) og (ออก) eeg (เอก) ig (อิก) ug (อูก) eg (อิก~เอิก)

อักษรพินอิน: - ย, ai (ไอ/ไ) ei (เอีย) ya/ia (เอีย) ui (อูย) - ว, ao (โอาว) iu (อีว) ou (โอาว) iao (เอียว) - น, an (อัน/อาน) en (เออน) ian (เอียน) in (อิน/อิน/อิน) un (อุน/อุน) - ง, ang (อิง/อว) iang (เอียง) ing (อิง/อิง) ong (อง/อว/อว) uang (อว/อว)

แสดงให้เห็นว่า สระไม่มีตัวสะกดสามารถเทียบกับแม่ ก กา และมีตัวพินอินของภาษาจีนเทียบได้ ส่วนสระมีเสียงท้ายตามด้วยตัวสะกดภาษาจ้วงและปู้มี 1) แม่เกย 2) แม่เกว 3) แม่กน 4) แม่กง 5) แม่กม 6) แม่กบ 7) แม่กต 8) แม่กก เทียบได้กับมาตราตัวสะกดทั้ง 8 + แม่ ก กา โดยภาษาจ้วงใช้ t (ท) ส่วนปู้ใช้ d (ด) เป็นตัวสะกดแม่กต ส่วนที่อักษรพินอินมี แม่เกย แม่เกว แม่กน แม่กง เท่านั้น ส่วนคำยืมภาษาจีนที่ปรากฏแม่กก เช่น สามก๊ก (三國) และแม่กม เช่น กวนอิม (觀音) เชื่อว่าเป็นสำเนียงจีนถิ่นใต้และในประเทศไทย เพราะในภาษาจีนกลาง สามก๊ก (Sānguó) ออกเสียงว่า “ซานกั๋ว” เป็นแม่เกว และกวนอิม (Guān Yīn) ออกเสียงว่า “กั๋วยิ่น” เป็นแม่กน ในภาษาจีนกลาง

4. พยัญชนะ

การเปรียบเทียบพยัญชนะจ้วง ปู้ และพินอิน ได้แก่

4.1 พยัญชนะเสียงต้นลิ้น

เสียงต้นลิ้น/คอ	อักษรจ้วง	g	-	gv	ng	h	r
	อักษรปู้	g	k	-	ng	h	hr
	อักษรพินอิน	g	k	(gv)	ng	h	r
	อักษรไทย	ก	ข/ค	กว	ง, หง	ฮ, ห	ร, หร

4.2 พยัญชนะเสียงหน้าลิ้น

เสียงหน้าลิ้น	อักษรจ้วง	c	-	-	-	-	y	ny	ngv	by	gy		my
อักษรปู้	c	q	qv	j	z	x	y	ny	ngy	by		gv	my
อักษรพินอิน	c	q	(qu)	j	z	x	y	-	-	-	-	-	-
อักษรไทย	จ/ช	ช	ชว	จ	จ	ฉ/ช	ย, หย	ญ, หญ	งว, หงว	ปย	กย	กว	มย, หมย

4.3 พยัญชนะเสียงหางลิ้น

เสียงหางลิ้น	อักษรจ้วง	d	nd	t	n	s	-	l
	อักษรปู้อี	d	nd	t	n	s	sl	l
	อักษรพินอิน	d	-	t	n	s	-	l
	อักษรไทย	ด	ด	ท	น	ซ, ส	สล/หล	ล, หล

4.4 พยัญชนะเสียงผิวปาก

เสียงผิวปาก	อักษรจ้วง	b	-	mb	m	f	v
	อักษรปู้	b	p	mb	m	f	v
	อักษรพินอิน	b	p	-	m	f	w
	อักษรไทย	ป	พ	บ	ม, หม	ฟ, ฝ	ว, หว

จากอักษรจ้วง g อาจจะแทนเสียง /ก/, /ข/ และ /ค/ ส่วน c อาจจะแทนเสียง /จ/ และ /ช/ ส่วนในภาษาปู้ g จะแทนเสียง /ก/ และ k แทน /ข/ และ /ค/ ส่วน c จะแทนเสียง /จ/ ส่วน q จะแทน /ช/ อักษร b ในภาษาจ้วงแทน /ป/ โดยอักษรไทยที่ใช้ พ มักจะใช้เสียงนี้ ส่วนในภาษาปู้จะใช้อักษร b แทนเสียง /ป/ และ p แทน /พ/ โดยที่ทั้งสองภาษาใช้ d แทนเสียง /ต/ และ t แทนเสียง /ท/ เช่นเดียวกับตัวพินอินที่อาจจะเป็นต้นแบบก่อนที่จะทั้งสองภาษาจะพัฒนาตัวโรมันใช้เป็นรูปแบบของตนเอง

5. วรรณยุกต์ของจ้วงและปู้

การเปรียบเทียบวรรณยุกต์ของจ้วง ปู้ และพินอิน ได้แก่

5.1 วรรณยุกต์ของจ้วงและปู้

จ้วง

ที่	ระดับเสียง	จ้วง	จีน	ไทย
1	/1/ ลงแล้วขึ้น	-	á	จัตวา
2	/1/ ค่อนข้างต่ำ	- z	ǎ	เอก
3	/1/ ขึ้นจากระดับสูง	- q	-	ตรี (กึ่งสูง-สูง)
4	/1/ ค่อนข้างสูงคงที่	- j	-	ตรี (สูง)
5	/1/ ขึ้นแล้วลง	- x	à	โท
6	/1/ เสียงกลางคงที่	- h	ā	สามัญ

ปู้

ที่	ระดับเสียง	ปู้	จีน	ไทย
1	/1/ ลงแล้วขึ้น	- l/ q	á	จัตวา
2	/1/ เสียงต่ำคงที่	- z	ǎ	เอก (ต่ำ)
3	/1/ ค่อนข้างต่ำ	- x/ f	ǎ	เอก (กึ่งต่ำ-ต่ำ)
4	/1/ ขึ้นจากระดับสูง	- s/ t	a / ā	ตรี (กึ่งสูง-สูง)
5	/1/ สูงไปกลาง	- j/ c	à	โท
6	/1/ เสียงกลางคงที่	- h/ y	ā	สามัญ

5.2 เสียงวรรณยุกต์ที่มากับตัวสะกดภาษาจ้วง

ลำดับ	จ้วง	จีน	ไทย	ระดับเสียง	ตัวอย่าง	คำแปล
1	-	a	เสียงเอก+คำตาย	/˩/ ค่อนข้างต่ำ+เสียงกัก	doek	ตก
2	- b/g/d	-	สามัญ + คำตาย	/˨˩˦/ เสียงกลาง+เสียงกัก	bag	พัน(คำกริยา)
3	- p/t/k	-	ตรี + คำตาย	/˥/ ค่อนข้างสูง+เสียงกัก	bak	ปาก

ศัพท์ภาษาจ้วงกับเสียงวรรณยุกต์ (ยุทธพร นาคสุข. มปป : 16, 17) เช่น

เสียงจัตวา (ลงแล้วขึ้น/˩˩˦/) bwn ปิน (ชน) mbwn บิน (ฟ้า อากาศ) lajmbwn ลาบิน (لابิน - โลก) hanqmbwn ฮานบิน (ฮานบิน - ห่านฟ้า/หงส์) son สอน (สอน)

เสียงตรี (กึ่งสูง-สูง/˥/) hanq ฮาน (ห่าน) haeuq เฮา (ช้อน) hiq ฮี (ลม) gyauejhoq ภูเขาโฮ (ภูเขาโฮ - หัวเข่า) gvaq กว้า (ข้าม)

เสียงตรี (สูงอย่างเดียว/˥/) gyauej ภูเขา (หัว ผม ยอด) gyaeqhenj ภูเขาเอน (ภูเขาเอน-ไหล่เหลือง/ไหล่แดง) cij ซี (แต้หนม น้าหนม) hwnj ฮัน (ป็น)

เสียงโท (ขึ้นแล้วลง/˨˩˦/) boux โป้ว (ผู้) haex โฮ (ชี้ อูจจาละ) caeux เข้า (เข้า) nax น้า (น้ำ) max ม้า (ม้า)

เสียงเอก (ค่อนข้างต่ำ/˩/) ngoenz ง๊น (วัน) ranz ฆาน (ครัว เรือน ห้อง) faenz ฟัน (ฟัน) ngviz งวี (ไขกระดูก) rwz ฆือ (หู) mwngz มึง (คุณ)

สามัญ (กลาง/˨˩˦/) daeuh เตา (ชี้เถ้า สาหร่าย เขียว) dah ตา (น้ำ) ciengh ชิง (ข้าง) congk ฆอง (รู ช่อง) meh เม (แม่/เมีย) noh โน (เนื้อ)

ศัพท์ภาษาปู้กับเสียงวรรณยุกต์ (เมฆม สอดส่องภุช. 2557: 72,73) เช่น

เสียงจัตวา (ลงแล้วขึ้น/˩˩˦/) : baul (ปู่) byal (ปลา) bil (ปี) mal (มา) jeengl (แข็ง) jangl (ข้าง) gaail (ขาย) jael (ไถล) haaul (ขาว) hingl (ชิง) raaml (หาม) ranl (เห็น) saangl (สูง) laail (หลาย) nyal (หญ้า)

เสียงตรี (ขึ้นจากระดับสูง/˥/) : - s, baus (ปู่) jais (ไข่) gais (ไก่) roons (หัน) dams (ต่ำ) - t, bidt (เปิด) raabt (หาบ)

เสียงโท (สูงไปกลาง/˨˩˦/) : jaec (ไถล) jac (กล้า)

เสียงเอก (ต่ำคงที่/˩/) : haangz (คาง) hoz (ขอ) nganz (เงิน) ngeaz (งู) gvaz (ขวา)

เสียงเอก (ค่อนข้างต่ำ/˩/) : x, bix (พี่) ramx (น้ำ) nuangx (น้อง) xex (ซื้อ) oix (อ้อย)

เสียงสามัญ (กลาง/˨˩˦/) : boh (พ่อ) roh (นอก)

6. เสียงวรรณยุกต์ของจีนกวางตุ้งเทียบ ปู้ฮี้ และจ้วง

กวางตุ้ง: 1อ (˩) 2อ (˩) 3อ (˩) 4อ (˩) 5อ (˩) 6อ (˩) 7อ (˩) 8อ (˩) 9อ (˩)

ปู้ฮี้: 1อ (˩) 2อ (˩) 3อ (˩) 4อ (˩) 5อ (˩) 6อ (˩) 7อ (˩) 8อ (˩)

จ้วง: 1อ (˩) 2อ (˩) 3อ (˩) 4อ (˩) 5อ (˩) 6อ (˩)

จิงกลาง	IPA Tone	เสียง	พินอิน	กวางตุ้ง	จิ้น	พินอิน	อังกฤษ	พยัญชนะ
1	┐	อี่	ī	1	陰平	yīnpíng	dark level	ไม่ก้อง
2	┑	อี่	í	4	陽平	yángpíng	light level	ก้อง
3	ㄣ	อ๋	ǎ	2	陰上	yīn shàng	dark rising	ไม่ก้อง
3	ㄣ	อ๋	ǎ	5	陽上	yáng shàng	light rising	ก้อง
4	ㄣ	อ๊	à	3	陰去	yīn qù	dark departing	ไม่ก้อง
4	ㄣ	อ๊	à	6	陽去	yáng qù	light departing	ก้อง
5	┑	สั้นเบา	a	7 (1)	上陰入	shàng yīn rù	upper dark entering	ไม่ก้อง+สระสั้น
5	┑	สั้นเบา	a	8 (3)	下陰入	xià yīn rù	lower dark entering	ไม่ก้อง+สระยาว
5	┑	สั้นเบา	a	9 (6)	陽入	yáng rù	light entering	ก้อง

ไทย ¹	จีนกลาง ²	กวางตุ้ง ³	กวางตุ้ง II ⁴	ปู้ฮีส ⁵	จ้วง ⁶	เลข ⁷	จีน ⁷
สามัญ /t/	ā /l/ อี้	1 อี้	l, ʔ อี้/อ้อ	l อ้อ	l อ้อ	1	陰平
โท /t/	ǎ /t/ อ๋	1 อ๋ / ʔ อ๋	1 อี้	ʔ อ้อ	l อี้	2	陰上
ตรี /t/	à /t/ อั	l อ้อ	1 อ๋	1 อี้	1 อี้	3	陰去
เอก /t/	á /t/ อี	(J)?	J อ๋	J อ้อ	ʔ อ้อ	4	陽平
โท /t/	ǎ /t/ อ๋	1 อ๋ / ʔ อ๋	l อ้อ	ʔ อ้อ	ʔ อ้อ	5	陽上
ตรี /t/	à /t/ อั	ʔ อ้อ	J อ้อ	1 อ๋	1 อ๋	6	陽去
(t) ?	a สั้นเบา /t/	1 อี้	l อี้	1 อี้		7 (1)	上陰入
(t) ?	a สั้นเบา /t/	(ʔ/t)?	1 อ๋	1 อ๋		8 (3)	下陰入
(t) ?	a สั้นเบา /t/	ʔ อ้อ	J อ้อ			9 (6)	陽入
จัตวา /t/ ?							

ไทย¹ ไทยภาคกลาง

จีนกลาง² คือ IPA+พินอินจีน

กวางตุ้ง³ คือ กวางตุ้งในไทย

กวางตุ้ง II⁴ จีน

กวางตุ้ง

ปู้ฮีส⁵ คือ IPA tone

ปู้ฮีส

จ้วง⁶ คือ IPA tone จ้วง

เลข⁷ คือ ลำดับเสียงจีน

จีน⁷ คือ เสียงฮั่นยูจีน

7 (1) คือ 7=1

8 (3) คือ 8 = 3

9 (6) คือ 9 = 6

หมายเหตุ

ข้อมูลตารางรวบรวมและสรุปจาก ¹ จุมพล ถาวรชอบ และเทวากร คำสัตย์. (2567: 127-149) ² Tilman Aretz. (2018: 1-29), Wai-Sum Lee and Eric Zee. (2003) และ Peter Ladefoged. (2018) ^{3,7} ปภาดา ทวีอักษรพันธ์. (2565: 231-248) ⁴ Zee, Eric (1999: 58-61) ⁵ เมฆม สอดส่องกฤษ. (2557: 67-76) ⁶ เมฆม สอดส่องกฤษ. (2558: 68-81)

วงเล็บก่อนหน้าเครื่องหมายปริศนา คือเสียงที่ผู้วิจัยไม่สามารถสรุปได้แน่ชัดว่าเป็นเรื่องดังกล่าวหรือไม่ ภายในเครื่องหมายชนิดขีดในเชิงเลขคือ เครื่องหมายเสียงที่ซ้ำกันคือ 7 (1) หมายถึงเสียงที่ 7 ที่เป็นวรรณยุกต์เดียวกับเครื่องหมายเสียงที่ 1, 8 (3) หมายถึงเสียงที่ 8 ที่เป็นวรรณยุกต์เดียวกับเครื่องหมายเสียงที่ 3, 9 (6) หมายถึงเสียงที่ 9 ที่เป็นวรรณยุกต์เดียวกับเครื่องหมายเสียงที่ 6.

โดยจากตารางจะเห็นว่าเสียงวรรณยุกต์ภาษาจ้วงและปู้ใกล้เคียงกัน แต่มีบางเสียงไม่เหมือนกันคือเสียงที่ 2 ส่วนเสียงที่ 4 แม้ว่าจะมีระดับเสียงต่างกัน แต่ถือได้ว่าเป็นเสียงย่อยของเสียงเอก ซึ่งทั้งสองเสียงเป็นเสียงที่มีอยู่ในภาษาไทยเช่นกัน และภาษาปู้มีเสียงวรรณยุกต์ 8 เสียง โดยเสียงที่ 7 ซ้ำกับเสียงที่ 3 และเสียงที่ 8 ซ้ำกับเสียงที่ 6 เหมือนว่า 7 (3) และ 8 (6) ของภาษาปู้ คือ 8 (3) และ 9 (6) ที่อาจจะได้อิทธิพลจากภาษาจีนกวางตุ้ง และเสียงจัตวาน่าจะเป็นคู่เทียบได้กับ พินอิน ā ในเสียงที่ 1 แต่นักวิชาการหลายท่านให้สามัญตรงกับ 陰平 เสียงจัตวาจึงจัดไว้นอกการเทียบเสียง

6.3 ระดับเสียงวรรณยุกต์สากลในภาษาไทยกลาง

ศัพท์ภาษาไทยกับวรรณยุกต์ (วริษา กมลนาวัน. 2546: 49 และวิภาศรี จ้อยสูงเนิน. 2537: 12) เช่น

เสียงจัตวา /4/ ขา ฝา หู หมู หนา หั่ว

เสียงตรี (กึ่งสูง-สูง/1/) ข้า น้ำ น้ำ ม้า ไม้ (สูงอย่างเดียว/1/) มด นก ลัก ชั่น เค้า

เสียงโท /3/ ลาก ลูก แม่ พ่อ ต้ม ป้า ผ้า ห้า

เสียงเอก (กึ่งต่ำไปต่ำ/1/) แดด ตาก สง ฝา ไช้ จุ่ม ป่า บ่า (ต่ำอย่างเดียว/1/) หนา (อย่า หลับ) ?

เสียงสามัญ /1/ ปี ตา กิน บิน แดง มือ นา

6.4 เสียงวรรณยุกต์ภาษาปักข์ได้

คำศัพท์ปักข์ได้กับวรรณยุกต์ (พจน์ ศิริอักษรสาสน์. 2545: 172-198) เช่น

เสียงจัตวา (กลางขึ้น/4/) ดึก เกียน (เกวียน) เป็ล้อย เกลือ คี (กี) จู้ด (จุด)

เสียงตรี (สูงขึ้น/1/) หงอน ใหญ่ ร้อย (อร้อย) เคื่อฮั่น (มะเขือขึ้น) ม้า (หมา)

เสียงโท (สูงปลายตก/3/) ผึ่ง คลาด (ขลาด) ฮีต (นิด) หลุหละ (เลอะเทอะ) คาด (ขาด)

เสียงโทเพี้ยน (เสียงกลางตก/3/) พา ทา ชาย ชิม งู เงิน ยุง เรี้ยน (เรียน)

เสียงเอกเพี้ยน (เสียงต่ำตก/1/) พัด ท้อง แท้ ชี้ ลี๊ก มลั๊บ (สำหรับ) ฉ่าง (ข้าง)

เสียงเอก (ต่ำระดับ/1/) พ่อ เหมลีน (ลีน) นู๊น (เสียงกระหุงกระหนิง) เหมละ (มะลิ) โหลก (ลูก)

เสียงสามัญ (กลางระดับ/1/) ตลอก (ตลอก) กลวย (กล้วย) กวาด กลาบ (กราบ) คา (ฆ่า)

6.5 ระดับเสียงวรรณยุกต์สากลในภาษาคำเมือง

ศัพท์ล้านนากับเสียงวรรณยุกต์ (กรณิการ์ วิมลเกษม. 2549: 9-52) เช่น

เสียงจัตวา (ต่ำ-กึ่งสูง /4/) : เหลา หลัก กา เกียง (เดือนแรก ชิดกา) โนม ไก่ (ต้นไก่) แก่งไม่รู้ ไกล

เสียงคล้ายจัตวา (กลางขึ้น -1/) : ลี๊ (ลี้ก) นก (นก) มัด (มัด) ลัก ลับ

เสียงคล้ายตรี (สูงขึ้น /1/) : เปอะ (ชีโคลน) ลี (สอย) แสะ (ถาง) เมอะ (เหมาะ) กั๊บ (กับ)

เสียงตรี (กึ่งสูงมาก-สูง /1/): เล้า ลัก ค้า คุ่ม/คุ่ม (วังของกษัตริย์) ไค่ (ปีกุน)
เสียงตรีปลายโท/โทพิเศษ (สูงตกเส้นเสียงปิด /12/): เหล้า ก้า เก้ง (กั้น บัง มุง) ใจ
เสียงโท (สูง-ตก /4/): เล้า ลาก ค่า แม่ ผ้ากั้ว (ผ้าม่าน) พี่ (อ่าน ปี่) ร่อม (ร้อง ช่องทางเดิน)
เสียงเอก (ต่ำ-ตก /J/): เหล้า หลาก ก่า ก้า (สุกใส เข้ม จืด) ตู๋ (ต้นประตู่)
เสียงสามัญ (กลาง /4/): เล้า คา คิง (ตัว ร่างกาย ตนเอง) ไทย (อ่าน ไต) เมย (อ่าน เมีย)

โดยการที่เสียงวรรณยุกต์จีนกลางมี 5 เสียง กวางตุ้งมี 9 เสียง จ้วงมี 6 เสียง ปู้มี 8 เสียง ในขณะที่ไทภาคกลางมี 5 เสียง ไทเหนือมี 8 เสียง ไทปักษ์ใต้มี 7 เสียง แสดงให้เห็นว่าภาษาหลักเช่น จีนกลาง และไทยภาคกลางมีการทำให้ง่ายขึ้นจึงนับเสียงย่อยของตรี หรือเอกไว้ด้วยกันในขณะที่ภาษาไทยเหนือมีหน่วยเสียงย่อยของเสียงโท เช่นเดียวกับเสียงวรรณยุกต์ที่ 7, 8, 9 ของจีนกวางตุ้ง และเสียงที่ 7, 8 ในภาษาปู้ ที่เป็นเสียงซ้ำก็เป็นเหมือนเสียงดนตรีที่มีการซ้ำเสียงเมื่อใดโน้ตเป็นเสียงสูงขึ้นหรือต่ำลง

สรุป

ภาษาที่ใช้อักษรโรมันที่สำคัญในประเทศจีนคือ ภาษาปู้ และภาษาจ้วงสมัยใหม่ ความใกล้ชิดของภาษาและวัฒนธรรมจ้วงและปู้ ที่อยู่ในกลุ่มภาษาไทที่ใช้อักษรโรมันเหมือนกันจึงสามารถศึกษาเปรียบเทียบหน่วยเสียงสระ พยัญชนะ และวรรณยุกต์ แสดงให้เห็นว่า สระไม่มีตัวสะกดสามารถเทียบกับแม่ ก กา และมีตัวพินอินของภาษาจีนเทียบได้ ส่วนสระมีเสียงท้ายตามด้วยตัวสะกดภาษาจ้วงและปู้ มี 1) แม่เกย 2) แม่เกว 3) แม่กน 4) แม่กง 5) แม่กม 6) แม่กล 7) แม่กต 8) แม่กก เทียบได้กับมาตราตัวสะกดทั้ง 8 + แม่ ก กา โดยภาษาจ้วงใช้ t (ท) ส่วนปู้ใช้ d (ด) เป็นตัวสะกดแม่กต

จากอักษรจ้วง g อาจจะแทนเสียง /ก/, /ข/ และ /ค/ ส่วน c อาจจะแทนเสียง /จ/ และ /ช/ ส่วนในภาษาปู้ g จะแทนเสียง /ก/ และ k แทน /ข/ และ /ค/ ส่วน c จะแทนเสียง /จ/ ส่วน q จะแทน /ช/ อักษร b ในภาษาจ้วงแทน /ป/ โดยอักษรไทยที่ใช้ พ มักจะใช้เสียงนี้ ส่วนในภาษาปู้จะใช้อักษร b แทนเสียง /ป/ และ p แทน /พ/ โดยที่ตั้งสองภาษาใช้ d แทนเสียง /ต/ และ t แทนเสียง /ท/ เช่นเดียวกับตัวพินอินที่อาจจะเป็นต้นแบบก่อนที่จะทั้งสองภาษาจะพัฒนาตัวโรมันใช้เป็นรูปแบบของตนเอง

เสียงวรรณยุกต์ภาษาจ้วงและปู้ใกล้เคียงกัน แต่มีบางเสียงไม่เหมือนกันคือ เสียงที่ 2 ส่วนเสียงที่ 4 แม้ว่าจะมีระดับเสียงต่างกัน แต่ถือได้ว่าเป็นเสียงย่อยของเสียงเอก ซึ่งทั้งสองเสียงเป็นเสียงที่มีอยู่ในภาษาไทยเช่นกัน และภาษาปู้มีเสียงวรรณยุกต์ 8 เสียง โดยเสียงที่ 7 ซ้ำกับเสียงที่ 3 และเสียงที่ 8 ซ้ำกับเสียงที่ 6 เหมือนว่า 7 (3) และ 8 (6) ของภาษาปู้ คือ 8 (3) และ 9 (6) ที่อาจจะได้อิทธิพลจากภาษาจีนกวางตุ้งมากกว่าภาษาจีนกลาง โดยการซ้ำเสียงหรือเหล่านี้อาจจะเข้าใจได้ง่ายขึ้นเมื่อเปรียบกับโน้ตดนตรีที่เสียงสูงขึ้นหรือต่ำลงด้วยโน้ตตัวเดียวกัน

รายการอ้างอิง

- กรรณิการ์ วิมลเกษม. (2549). *ภาษาไทยถิ่นเหนือ*. พิมพ์ครั้งที่ 2. ภาควิชาโบราณคดี สาขาวิชาภาษาตะวันออก มหาวิทยาลัยศิลปากร วังท่าพระ. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์บริษัทธรรมสารจำกัด.
- จุมพล ถาวรชอบ และเทวากร คำสัตย์. (มกราคม-มิถุนายน 2567). การศึกษาลักษณะทางกลศาสตร์เสียงวรรณยุกต์ภาษาไทยของนักศึกษาชาวจีน สาขาวิชาภาษาไทย สถาบันผู้เลี้ยงแห่งมหาวิทยาลัยอุตสาหกรรมนานกิงสาธารณรัฐประชาชนจีน. *วารสารศิลปศาสตร์ปริทัศน์*. 19(1), น. 127-149.
- ธัญญารัตน์ มะลาศรี และเวย์ จิงหฺรุ. (2561). ลักษณะเด่นของอักษรกระดองเต่า. *วารสารวิชาการคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนครศรีอยุธยา*. 6(1), น. 77-92.

- ปภาดา ทวีอักษรพันธ์. (มกราคม - มิถุนายน 2565). การศึกษาระบบเสียงภาษาจีนกวางตุ้งในประเทศไทย.
วารสารวิชาการภาษาและวัฒนธรรมจีน. 9(1), น. 231-248.
- ปิยะวรรณ กลีบศรี. (2538). การเขียนพยัญชนะไทยด้วยอักษรโรมันสมัยรัตนโกสินทร์. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- พจน์ ศิริอักษรสาสน์. (2545). ภาษาถิ่นของไทย FL 323. มหาวิทยาลัยรามคำแหง. กรุงเทพฯ ฯ: โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- พรทิพย์ เติตตินนภา. (พฤศจิกายน 2546). การเปลี่ยนแปลงระบบการเขียนในสมัยรัตนโกสินทร์.
วารสารวรรณวิทัศน์. มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์. ปีที่ 3, น. 7-30.
- ยุทธพร นาคสุข. (มปป). เอกสารประกอบการสอนวิชา LCLG 597 อักษรไท (Tai Orthography). มหาวิทยาลัยมหิดล วิทยาเขตศาลายา. นครปฐม: มหาวิทยาลัยมหิดล.
- เมฆม สอดส่องกฤษ. (กรกฎาคม - ธันวาคม 2557). ภาษาปู้อี้: ภาษาที่ใกล้ชิดกับภาษาไทยในประเทศจีน.
วารสารกระแสวัฒนธรรม. 15 (28), 67-76.
- _____. (กรกฎาคม - ธันวาคม 2558). ภาษาจ้วง: ภาษาไทในประเทศจีนตามทรรศนะของนักวิชาการจีน.
วารสารกระแสวัฒนธรรม. 16 (30), 68-81.
- วริษา กมลนวิน. (กรกฎาคม - ธันวาคม 2546). การวิเคราะห์ระบบเสียงวรรณยุกต์ของชาวกรุงศรีอยุธยาจากเสียงเจรจาโจนและจินตามณี. วารสารศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์. 3(2), น. 28-54.
- วิภา จิรภาไพศาล. (2563). 13 มกราคม 2449 วันเกิด “โจวไห่ยว่กวง” นักภาษาศาสตร์ผู้ได้ชื่อว่า “บิดาระบบพินอิน”. (ออนไลน์).
- ศิลปวัฒนธรรม. สืบค้นเมื่อ 30 พฤศจิกายน 2567. จาก: https://www.silpa-mag.com/this-day-in-history/article_44043.
- วิภาศรี จ้อยสูงเนิน. (2537). การแก้ไขการออกเสียงวรรณยุกต์ในภาษาไทยของนักเรียนระดับ 8 โรงเรียนนานาชาติ เชียงใหม่ โดยการแทนเสียงด้วยตัวอักษรอย่างมีระบบ. การค้นคว้าแบบอิสระ ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาการสอนภาษาไทย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่. เชียงใหม่ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- หลี่หมิงเสียน. (2020). พัฒนาการของตัวอักษรจีน. (ออนไลน์). อาศรมสยาม-จีนวิทยา, บริษัทซีฟู้ดอลล์จำกัด (มหาชน) และสมาคมปัญญาภิวัฒน์. สืบค้นเมื่อ 2 ธันวาคม 2567. จาก: <https://www.arsomsiam.com/evolution-of-chinese-characters/>.
- Omniplot. (n. d.). Zhuang (Vahcuengh / Vabcueyɯ / 話儂). (Online). Retrieved Nov. 30, 2024. from: <https://www.omniplot.com/writing/zhuang.htm>.
- Peter Ladefoged. (2018). Chinese, Standard (Tone) “The tones of Standard Chinese”. (Online). UCLA Phonetics Lab Data, Index of languages. Nov. 30, 2024. from: <https://phonetics.ucla.edu/vowels/chapter2/chinese/recording2.1.html>
- Tilman Aretz. (2018). “Hanyu Phinyin” A Guide to the Pronunciation and Romanization of Modern Chinese. (Pdf Online). A Wonderful Taiwan Forum publication. Retrieved Nov. 30, 2024. from: <https://www.taiwan-database.net/PDFs/WTFpdf03.pdf>. pp. 1-29.

- Wai-Sum Lee and Eric Zee. (2003). Standard Chinese (Beijing). *Journal of the International Phonetic Association*. (Pdf online). International Phonetic Association. Printed in the United Kingdom. 33(1), pp.
- 109-102. Retrieved Nov. 30, 2024. from: https://www.cambridge.org/core/services/aop-cambridge-core/content/view/050A393AF2D3C325E3C6796FE8CA99A3/S0025100303001208a.pdf/standard_chinese_beijing.pdf.
- Wang Dan and Zhang Xiancheng. (2016). Study on Zhuang People's Cognitive Situation from the Perspective of Sawndip's Semantic Component: Based on Animals and Plants Sawndip. *Studies in Literature and Language*, Canadian Academy of Oriental and Occidental Culture (CSCanada). 12(1), pp. 5-8.
- Zee, Eric (1999), "Chinese (Hong Kong Cantonese)". (Pdf online). Handbook of the International Phonetic Association: A guide to the use of the International Phonetic Alphabet, Cambridge: Cambridge University Press. Retrieved Nov. 30, 2024. from: https://sail.usc.edu/~lgoldste/General_Phonetics/Final_Project/Chinese.pdf. pp, 58-61.

ผู้เขียนบทความ

ดร. วรเดช มีแสงรุทธกุล อาจารย์ประจำโปรแกรมวิชาภาษาไทย คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏนครราชสีมา จังหวัดนครราชสีมา อีเมล: waradet.m@nrru.ac.th